

[Aase Olesen.]

som man råber i skoven; man kan sammensætte kommissioner på mange måder, man kan også sammensætte dem sådan, at man regner med, at man, som én udtrykte det her, vil overleve som handelsminister.

Men jeg må ligesom hr. Kaj Hansen undre mig over, at hr. Jens Peter Jensen herfra hævdede sin pegefinger og advarede os mod at røre ved det forlig, som flertalsindstillingen var udtryk for. Hvad er det for forlig, vi herinde er forpligtet til at følge, ud over dem, vi selv indgår? Hvad er det for en mærkværdig facon at betragte folketingets arbejds- og indflydelsesmuligheder på: at sige, at man ikke må røre ved et forlig, som er indgået i en kommission? Vi skal kun rette detaljer; ja, det er vi sandelig tit henvist til her i folketinget. Spørgsmålet er, om vi som politikere aldrig skal bruge vores mulighed og vores pligt til at gå foran.

Det er hele tiden blevet sagt, at der ikke er påvist behov. Jeg nævnte i min ordførertale, at vistnok over 50 pct. af detailhandelen foregår i de 7-8 timer, der holdes åbent fredag eftermiddag og lørdag formiddag. Mener man ikke, at det er udtryk for et behov? Jeg mener det.

For det andet må vi påpege, at en masse salg i dag foregår uden om detailhandelen, alle disse mange indkøb, vi foretager med dybfrost osv. pr. telefon og pr. postordre.

For det tredje kan vi påvise en helt overdreven reklamevirksomhed omkring detailhandel. Det er ikke bare kæderne, nu må også de store købmandsforretninger i de små byer prøve at være med og udsende den ene fantastiske brochure efter den anden. Hvorfor? Fordi man skal fange forbrugeren hjemme i sofaen, han eller hun har ikke tid til at gå og vurdere varerne, når de er i butikkerne denne ganske korte tid.

Så vil jeg blot, da min taletid er udløbet, sige til hr. Kurt Hansen: hvis der virkelig er folk, der arbejder, var det 6 dage om ugen 12 timer? — eller når man overhovedet kan finde folk, der arbejder 12 timer pr. dag, må der altså være noget i vejen på det sted. Så tror jeg nok, vi må bede arbejdsmarkedets parter om at finde ud af det, det er ikke noget, vi kan klare pr. lukkelov.

Jeg havde nogle spørgsmål til ministeren, men min taletid tillader mig ikke at komme ind på det.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Jensen (V):

Må jeg sige til det ærede medlem fru Aase Olesen, at jeg bestrider naturligvis ikke folketingets ret til i enhver situation at træffe dets egne beslutninger. Her foreligger der en situation, hvor en sagkyndigt arbejdende kommission har arbejdet med disse ting og majsommeligt er nået frem til det kompromis, der her foreligger, og hvor der er sket en afvejning af de økonomiske interesser, brancheinteresser, personaleinteresser, løninteresser, arbejdsgiverinteresser osv., som er involveret i det. Dette kommissionsflertal repræsenterer en sagkundskab, som jeg vil respektere; der er ikke fremkommet bemærkninger under denne behandling i dag, der over for mig har tydeliggjort, at folketinget skulle være i besiddelse af større sagkundskab på området.

Ebba Strange (SF):

Det er hr. Kurt Hansens indlæg, der kalder mig herop, fordi han nævnedes SF i forbindelse med dem, der udelukkende dyrker forbrugernes interesser. Jeg vil gerne påpege, at jeg i min ordførertale startede med at sige, at der var forskellige interesser, der skulle tilgodeses, og jeg nævnedes personalets først, dernæst nævnedes jeg de mindre erhvervsdrivende, som ikke har det store personale ansat, og endelig nævnedes jeg forbrugernes.

Når jeg derefter gik over til at tale forbrugernes interesser, er det, fordi jeg mener, at butiksloven er det sted, hvor forbrugernes interesser skal tilgodeses. Hvorimod jeg ligesom fru Aase Olesen mener, at butikspersonalets interesser i meget høj grad må tilgodeses gennem deres fagforeninger, gennem de aftaler, de indgår med deres arbejdsgivere.

Når hr. Kurt Hansen nævner, at man arbejder fra 8 morgen til 8 aften i visse butikker, vil jeg naturligvis ikke bestride det, men jeg vil nævne, at det måske kunne give en større tilslutning til butikspersonalets fagforening, HK, hvis man oplevede, at man dér lige så vel som andre steder må bruge sin faglige organisation til at slås for rimelige arbejdsforhold, ligesom man må andre steder på arbejdsmarkedet. Hr. Kurt Hansen ved lige så godt som jeg, at også de, der arbejder inden for dette område, i meget